

Arrest

nr. 55 614 van 7 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat F. DUPON verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en in Artashat te wonen in de provincie Ararat. U bent getrouwd met M.P.(O.V. 6.634.521) met wie u een minderjarige zoon heeft, G.S. (O.V. 6.634.521) en twee meerderjarige dochters, R. (O.V. 6.634.517) en S.S. (O.V. 6.634.515).

U woont in Artashat in de provincie Ararat waar u tot 2007 een eigen winkel van bouwmaterialen had. Uw goede vriend H.G. staat er als zakenman aan het hoofd van de gasmaatschappij HayRusGazArd. Hij heeft ook een taxibedrijf onder zijn hoede. Zijn (economische) rivaal is J.A., die de broer is van H.A., de huidige parlamentsvoorzitter van Armenië. Sinds jaren zijn er spanningen tussen de families G. en A..

Tijdens de parlementsverkiezingen van 12 mei 2007 bent u in Artashat samen met uw vrouw vertrouwenspersoon voor de onafhankelijke G.V. die het opneemt tegen J.A.. A. wordt verkozen maar tijdens de verkiezingen stelt u fraude vast en wordt u bedreigd.

Na die verkiezingen wordt u in uw zaken tegengewerkt door de A. tot u beslist uw winkel op te geven en vanaf 1 september 2007 in één van de gasstations van uw vriend H.G., in Artashat, aan de slag te gaan als ploegbaas. De ruzie tussen de G. en de A. escaleert intussen tot de zonen van J. en H. A. het huis van A.G. zoon van H.G., op 4 april 2009 beschieten. V.G. en A.G., zonen van H., slaan die dag nog op de vlucht (anderhalve maand later keert Artur uit Moskou terug). 's Nachts neemt de politie van Yerevan u van thuis mee naar het politiebureau van Artashat voor ondervraging. Ze willen weten waar de schuilplaats van Villen is. U wordt door de politiechef en twee andere agenten op de schouder geslagen met een rubberen voorwerp. De volgende ochtend gaat u terug naar huis. Ondertussen had de politie het gasstation waar u werkt gesloten en ook de taxi's van G. in beslag genomen. Na ongeveer drie weken wordt het gasstation opnieuw geopend.

Op 20 mei 2009 vluchten ook de andere familieleden van G.: H. zelf, zijn vrouw P., zijn andere zoon Karen (waarmee uw dochter R. een relatie heeft), zijn broer M., zijn chauffeur A. en zijn vriend A.. Karen G. duikt onder in uw dorps huis in Vostan waar uw dochter R. hem af en toe bezoekt en eten brengt. Op diezelfde dag worden een aantal medestanders van G., waaronder uzelf en uw vrouw, door de politie van Yerevan meegenomen naar het politiebureau van Artashat. De politie wil van jullie weten waar de G. zich bevinden. Uw vrouw komt tegen de avond van 20 mei 2009 opnieuw vrij, uzelf wordt pas de volgende ochtend vrijgelaten.

Op 14 juni 2009 wil de politie uw dorps huis in Vostan doorzoeken op zoek naar Karen G.. Daarbij kan hij echter ontkomen. Sindsdien is er geen nieuws meer van hem. In diezelfde periode zegt Artur G. dat u uw paspoort aan zijn vader, H. G., moet geven. Uw paspoort krijgt u anderhalve maand later terug van Artur. Vanaf dan, in de tweede helft van 2009, blijft het gasstation waar u werkt problemen ondervinden met de politie. Zo wordt het een aantal keer gesloten en heropend.

Op 25 januari 2010 wordt u opnieuw door de politie opgepakt. Ze willen weten waar G. is. U krijgt er te horen dat hij met uw paspoort naar het buitenland gevlucht is. U wordt ondervraagd door politiechef M., geslagen en pas op 1 februari 2010 vrijgelaten. Op 4 februari 2010 bezorgt de politie u via uw vrouw een convocatie. U moet zich de volgende dag melden op het politiebureau. Maar in plaats daarvan duikt u vanaf 5 februari 2010 met uw gezin onder in Yerevan bij een vriend van uw broer. Op 10 februari 2010 stuurt u uw oudste dochter R. naar Moskou omdat de situatie voor haar, als verloofde van Karen G., te gevaarlijk is. Ze was immers op school al lastiggevalen door aanhangers van de A.'s en had dreigtelefoons gekregen.

Op 15 mei 2010 verlaat u Armenië samen met uw vrouw, uw tweede dochter en uw zoon. Dat doet u met het vliegtuig vanop Zvartnots (Erevan), met jullie eigen paspoorten. Via Praag landen jullie diezelfde dag in België. Op 28 mei 2010, de dag dat R. uit Moskou in België aankomt, vraagt u met het hele gezin asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel militair boekje, een kopie van uw huwelijksakte, een originele vertrouwenspersoonkaart van de parlementsverkiezingen van 2007, een origineel attest van uw werkgever, een origineel medisch attest, de originele geboorteakte van uw zoon, een originele convocatie van de politie van Artashat en een originele brief van de gemeente Artashat over uw eigendom in die gemeente.

B. Motivering

U vreest de Armeense politie en heeft schrik om opgesloten te worden omdat u bevriend bent met de voortvluchtige H. G., omdat hij met uw paspoort Armenië verlaten heeft en omdat ze van u zouden willen weten waar hij zich op dit moment bevindt. Bovendien vreest u voor de veiligheid van uw kinderen (CGVS p. 16).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op dit moment wegens uw politiek profiel (waarover u verklaart als vriendendienst vertrouwenspersoon van G.V. geweest te zijn tijdens de parlementsverkiezingen van 2007 en te hebben deelgenomen aan de protestbetogingen in Yerevan na de presidentsverkiezingen van 2008 (CGVS p. 3 & p. 6)), geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te vrezen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er bij de parlementsverkiezingen in Armenië van 12 mei 2007, afgezien van enkele incidenten tijdens de campagne, op de kiesdag en in de periode na de verkiezingen geen sprake was van vervolging van opposanten. Uit de info blijkt bovendien ook dat er louter omwille van betrokkenheid bij de verkiezingen van 2007 op dit moment geen vervolging is van opposanten door de Armeense autoriteiten. De problemen die bepaalde opposanten op dit moment kunnen hebben, houden verband met hun betrokkenheid bij de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen in februari en maart 2008.

Er werd tijdens die kiescampagne druk uitgeoefend op opposanten en er waren sporadisch arrestaties, maar de campagne verliep door de band rustig; op de kiesdag waren er meldingen van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 werd hardhandig opgetreden tegen manifestanten en tegen een aantal personen werd een rechtszaak aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een deelnemer aan de protestbetogingen na de verkiezingen, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uw problemen als gevolg van de ruzie tussen de families G. en A. geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Tijdens uw gehoor verklaart u immers meerdere keren dat uw problemen het gevolg zijn van de ruzie tussen de economische rivalen H. G. en J.A. (CGVS p. 9, p. 11, p. 15-16), dat u alleen vertrouwenspersoon was voor uw vriend G.V. omdat zijn tegenstander een businessman was die tegen uw business was (CGVS p. 6) en dat uw problemen niet het gevolg zijn van uw politieke activiteiten van 2007 (CGVS p. 11).

Daarnaast zijn er elementen die de geloofwaardigheid om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, ernstig ondermijnen.

Zo verklaart u tijdens het interview dat u officieel beschuldigd wordt van het verbergen van een misdadiger en daarvoor tot 3 jaar celstraf veroordeeld bent (CGVS p. 4). Als bewijs voor deze gevangenisstraf legt u een convocaties van de politie van Artashat voor van 4 februari 2010. Het document vermeldt dat u zich op basis van artikel 334 van het Strafwetboek moest aanmelden bij de politie van Ararat op 5 februari 2010, maar niet dat u effectief veroordeeld bent tot een celstraf. U verklaart dat u uw veroordeling achteraf te horen kreeg van een advocaat via uw broer, dat u niet op de oproeping ingegaan bent, dat 'dat dus rechtstreeks naar de rechtbank overgebracht is' en dat ze u geen convocaties zouden sturen zonder dat er een zaak tegen u aangespannen wordt (CGVS p. 4 & p. 8). Later verklaart u geen veroordeling ontvangen te hebben van een rechtbank (CGVS p. 4). Op de vraag of u weet of u veroordeeld bent of niet, antwoordt u: 'mijn broer heeft zich ermee beziggehouden, de advocaat ook, ik was er niet bij' (CGVS p. 8). Op de vraag of u onlangs geïnformeerd heeft naar de stand van zaken, antwoordt u dat u de convocaties op 4 februari 2010 ontving en dat u de volgende dag vluchtte en dus niets meer gehoord heeft van de beschuldiging (CGVS p. 4). Op de vraag of u een bewijs van uw veroordeling kan laten opsturen, zegt u dat uw advocaat zich er niet wettelijk mee kan bezighouden omdat u ondergedoken leefde, dat u niet weet of uw broer het kan opsturen en dat u probeert niet te veel contact te hebben (CGVS p. 8). Gezien de ernst van uw vrees, meer bepaald de vrees voor een opsluiting en de veiligheid van uw kinderen (CGVS p. 16), kan nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zou nagaan of u effectief veroordeeld bent geweest en enige stappen zou ondernemen om de huidige stand van zaken betreffende uw situatie te achterhalen. Bovendien ondermijnen uw vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent uw vermeende veroordeling de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. U verklaart immers nergens een klacht te hebben ingediend 'omdat het nog erger ging worden' (CGVS p. 16). Bovendien, indien u effectief veroordeeld was tot 3 jaar celstraf, quod non, bestond er voor u nog altijd de mogelijkheid om in beroep te gaan bij de bevoegde instanties in Armenië. Het enige wat u gedaan heeft om uw problemen op te lossen was proberen met de A.'s te praten toen ze op het huis van G. schoten, wat ze volgens u niet wouden doen. (CGVS p. 16). Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in Armenië onvoldoende heeft aangesproken.

Voorts verklaart u via de luchthaven van Zvartnots uw land verlaten te hebben en dat u bij de identiteitscontrole geen problemen ondervond (CGVS p. 12). Als u daadwerkelijk door de autoriteiten gezocht zou worden op het moment dat u Armenië verliet, is het opmerkelijk dat u aan de douane niet tegengehouden bent. U reisde immers met uw eigen paspoort.

Wat betreft uw paspoort verklaart u dat daar wel degelijk een uitreisstempel in stond, maar dat u die zelf niet bent gaan ophalen; uw broer is daar via andere mensen in tussengekomen (CGVS p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat het voor het bekomen van een uitreisstempel vereist is dat de aanvrager zich persoonlijk gaat aanmelden bij de dienst Paspoorten en Visa van de politie van Armenië of bij de Armeense ambassade als de aanvrager zich in het buitenland bevindt. Bijgevolg is het onmogelijk dat u niet zelf om deze stempel bent geweest. Het is verder opmerkelijk dat u er niet in slaagde de Belgische asielinstanties uw Armeens paspoort, hét

identiteitsdocument bij uitstek, voor te leggen. U verklaart wel dat u uw paspoort op de luchthaven van Brussel moest afgeven aan de persoon die uw reis regelde omdat dat zo afgesproken was in Armenië (CGVS p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u zelf met uw eigen paspoort het vliegtuig opgestapt bent (CGVS p. 12). Op de vraag waarom u dat zomaar weggaf, antwoordt u dat ze dat nodig hadden in Armenië en dat u niet weet hoe ze dat gedaan hebben (CGVS p. 9). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeense paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, de reden waarom, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofdte geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw zoon, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielrelaas aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De vertrouwenspersoonkaart van de verkiezingen van 2007 bevestigt uw deelname aan die verkiezingen, het werkattest de periode dat u gewerkt heeft in het gasstation van G. en de brief van de gemeente Artashat uw eigendom in Armenië, maar deze documenten bewijzen de door u aangehaalde problemen niet. De convocaties van de politie van Artashat vermeldt dat u zich diende te melden op het politiebureau op 5 februari 2010, maar niet dat u veroordeeld zou zijn tot een celstraf van 3 jaar. Het medisch attest bevestigt het feit dat u een hoofdletsel opliep en dat u daarvoor onderzocht werd op 2 & 9 februari 2010 en 4 maart 2010, maar geeft geen uitsluitsel over de oorzaak van dit letsel. Derhalve wijzigen ook deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het wettigheidsbeginsel en de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de redenering van het Commissariaat-generaal in strijd is met artikel 52 van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal beperkt zich tot een simplistische motivering die van weinig kennis over de situatie ter plaatste getuigt en die bovendien compleet tegenstrijdig is. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het zeer duidelijk is dat de strijd tussen de clan (G.) en (A.) niet enkel economisch, doch ook in de eerste plaats politiek getint is nu de clan (G.) de macht van de clan (A.) ter discussie stelt en wil bestrijden. In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat het oordeel van het Commissariaat-generaal dat hij onvoldoende gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die de Armeense wetgeving hem biedt om tegen de bedreigingen op te komen, blijk geeft van onvoldoende voeling met de situatie te plaatse. In een vierde onderdeel verwijst verzoeker naar passages uit "Algemeen ambtsbericht Armenië" van augustus 2010 en betoogt dat de bevindingen van de Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Asiel, Hervestiging en Terugkeer van Nederland dermate interessant zijn en dat deze de situatie aantonen waarin hij zich bevond.

2.2. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.1. In de mate dat verzoeker bedoelt dat een schending voorligt van artikel 52 van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr.

167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. In wat als een eerste onderdeel gezien kan worden betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot een simplistische motivering die getuigt van weinig kennis over de situatie ter plaatse en die bovendien compleet tegenstrijdig is. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal in de eerste plaats toegeeft dat er bij de verkiezingen in Armenië het een en ander misloopt. Zo aanvaardt het Commissariaat-generaal dat er inderdaad sprake is van intimidaties, geweld en vervolging van opposanten. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal, nadat te hebben geaccepteerd dat politieke vrijheid in Armenië vooral op papier bestaat, tot een bijzonder merkwaardige conclusie komt. Volgens verzoeker is de redenering van het Commissariaat-generaal maar al te kras en een vat vol tegenstrijdigheden. Verzoeker poneert dat een dergelijke kronkelredenering van het Commissariaat-generaal niet kan worden weerhouden. Bovendien zou de redenering van het Commissariaat door de feiten worden tegengesproken. Verzoeker stelt door zijn vriendschap met de heer (H. G.) van allerlei "*inside-information*" op de hoogte te zijn zodat hij wel degelijk bij de autoriteiten "*in the picture*" kwam en hij geenszins te onbeduidend was om geen bedreigingen vanwege de overheid te moeten dulden. Verzoeker verwijst naar het nakend huwelijk van zijn dochter (R.) met een zoon van (H. G.) wat van wezenlijk belang was voor de autoriteiten.

2.3.1. De Raad wijst erop dat verzoekers betoog op een verkeerde of onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing berust. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins motiveert dat alle opposanten problemen hebben met de Armeense autoriteiten. Integendeel, er wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13) blijkt dat bij de parlementsverkiezingen in Armenië van 12 mei 2007, afgezien van enkele incidenten tijdens de campagne, op de kiesdag en in de periode na de verkiezingen geen sprake was van vervolging van opposanten en dat er louter omwille van de betrokkenheid bij de verkiezingen van 2007 op dit moment geen vervolging is van opposanten door de Armeense autoriteiten. Voor wat betreft de betrokkenheid van opposanten bij de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen in februari en maart 2008 motiveert de bestreden beslissing dat er zich in die periode ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken hebben voorgedaan maar dat in tussentijd de situatie geëvolueerd is en dat, afgezien van twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van hun betrokkenheid bij de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen in februari en maart 2008, reeds zijn gearresteerd. De commissaris-generaal komt dan ook terecht tot de conclusie dat "*Voor personen met uw profiel, met name een deelnemer aan de protestbetogingen na de verkiezingen, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.*". Daarenboven wijst de Raad erop dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen informatie dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten dat voor personen met verzoekers profiel blijkt dat ze enige druk kunnen ervaren maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen waarbij hij terecht tot de conclusie komt dat verzoeker actueel geen vrees voor vervolging aantoonde. Dit klemde des te meer nu blijkt dat verzoeker een uitreisstempel in zijn Armeens paspoort had staan en dat voor het bekomen van deze uitreisstempel, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratief dossier, verzoeker zich persoonlijk moest aanmelden bij de Armeense autoriteiten. Bovendien verklaarde verzoeker identiteitscontrole gehad te hebben op de luchthaven van Zvartnots en hierbij geen problemen ondervonden te hebben (stuk 3, p. 12). Gelet op deze vaststellingen – die verzoeker in zijn

verzoekschrift niet betwist en dewelke de Raad als vaststaand beschouwt en overneemt als de zijne - kan er in hoofde van verzoeker onmogelijk sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Armeense autoriteiten.

2.3.2. Het blote betoog van verzoeker dat hij "*wel degelijk*" over "*inside information*" beschikt en hij "*wel degelijk*" bij de autoriteiten "*in the picture*" kwam en waar hij wijst op de verloving van zijn dochter, kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. De Raad wijst dienaangaande tevens op zijn bespreking onder punt 2.4.2. waaruit volgt dat de Raad geen geloof hecht aan verzoekers relaas inzake de problemen die hij zou gekend hebben omwille van de rivaliteit tussen de clans (A..) en (G.).

2.3.3. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift verwijst naar een rapport over de toestand in Armenië van de Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Asiel, Hervestiging en Terugkeer van Nederland om aan te tonen dat zijn verhaal voor wat betreft zijn betrokkenheid als vertrouwenspersoon bij de verkiezingen volledig past binnen de politieke constellatie van Armenië wijst de Raad erop dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde passages geen afbreuk kunnen doen aan de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt om te besluiten dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Immers, zoals reeds hoger gesteld, maakt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ook gewag van problemen die opposanten gekend hebben, maar wijst erop dat de situatie intussen geëvolueerd is. De informatie die verzoeker aanreikt weerlegt geenszins deze vaststelling.

2.4. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal geheel onbegrijpelijk meent dat zijn problemen geen verband houden met één der criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Verzoeker betoogt dat het nochtans zeer duidelijk is dat de strijd tussen de clan (G.) en (A.) niet enkel economisch, doch ook in de eerste plaats politiek getint is nu de clan (G.) de macht van de clan (A.) ter discussie stelt en wil bestrijden. Verzoeker meent dat de aanslagen op de familie (G.) enkel en alleen een politiek doel hebben en kaderen in de verkiezingen van 2007 en 2008. Het is dus duidelijk dat hij zijn geboorteland heeft verlaten om politieke redenen. Wat betreft het standpunt van het Commissariaat-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten betoogt verzoeker in een derde onderdeel dat het standpunt van het Commissariaat-generaal getuigt van onvoldoende voeling met de situatie ter plaatse. Verzoeker betoogt dat de autoriteiten druk op hem uitoefenen en stelt zich de vraag of hij dan bij de duivel zelf dient te biechten. In een vierde onderdeel beroept verzoeker zich op informatie van de Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Asiel, Hervestiging en Terugkeer van Nederland om aan te tonen dat zijn problemen met de clan (A.) passen binnen de politieke constellatie van Armenië, dat corruptie welig tiert bij de officiële instanties ter weerlegging van de kritiek dat hij de rechtsmiddelen in Armenië niet heeft uitgeput tegen de clan (A.), dat er zich arrestaties voordoen zonder arrestatiebevel en dat de politie zich niet aan de voorschriften houdt en waarbij hij tenslotte nogmaals benadrukt dat bescherming zoeken in Armenië een maat voor niks zou geweest zijn gelet op de gevallen van mishandeling en marteling van verdachten door politie- en veiligheidsfunctionarissen. In een vierde onderdeel benadrukt verzoeker dat de bevindingen van de Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Asiel, Hervestiging en Terugkeer van Nederland dermate interessant zijn om de situatie waarin hij zich bevond aan te tonen.

2.4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Het middel dat door verzoeker wordt ontwikkeld zal derhalve slechts besproken worden in de mate dat het betrekking heeft op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas draait rond twee motieven. Enerzijds meent verzoeker een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn deelname als vertrouwenspersoon van een onafhankelijke verkiezingskandidaat G.V. {...} aan de parlementsverkiezingen van 2007. Anderzijds voert verzoeker aan dat hij vervolgd wordt omwille van de politiek getinte rivaliteit tussen twee clans. Wat betreft het eerste motief van verzoekers asielrelaas

verwijst de Raad naar zijn bespreking onder de punten 2.3.1., 2.3.2. en 2.3.3. waaruit blijkt dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging aantoonst. Wat betreft het tweede motief van verzoekers asielrelaas oordeelt de Raad dat hieraan geen geloof gehecht kan worden gelet op de hiernavolgende bespreking.

De Raad stelt vooreerst uit lezing van het administratief dossier vast dat verzoeker verklaarde dat het medisch attest van 4 maart 2010 dat hij bijbrengt door zijn broer werd meegebracht vanuit Artashat aangezien hijzelf op dat ogenblik ondergedoken leefde in Yerevan (stuk 3, p. 5). Evenwel stelt de Raad vast dat dit medisch attest uitdrukkelijk stelt: *“Bij het onderzoek op 04.03.10 zijn er geen klachten. Geen afwijkingen van de norm. De behandeling is beëindigd.”* (administratief dossier, stuk 6 van de inventaris, stuk 12). Nu uit deze bewoordingen duidelijk blijkt dat verzoeker op 4 maart 2010 onderzocht werd te Artashat, ondermijnt deze vaststelling de verklaring van verzoeker dat hij omwille van de problemen met de clan (A.) vluchtte en op 4 maart 2010 ondergedoken leefde te Yerevan. Derhalve kan geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker dat hij met zijn familie op de vlucht was voor de clan (A.). Daar dit een kernelement van verzoekers asielrelaas betreft, oordeelt de Raad dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas inzake de voorgehouden problemen met de clan (A.) volledig ondermijnt.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn veroordeling tot drie jaar cel. Zo verklaart verzoeker enerzijds er zeker van te zijn dat hij veroordeeld is en dat de voorgelegde convocaties daarvan het bewijs is (stuk 3, p. 4) om dan tijdens hetzelfde gehoor even later op de vraag: *“Weet u of u effectief veroordeeld bent?”* negatief te antwoorden (stuk 3, p. 8). Daar het al dan niet veroordeeld zijn eveneens een kernelement betreft in het relaas van verzoeker, mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat verzoeker hierover eensluidende verklaringen kan afleggen, alwaar verzoeker evenwel in gebreke blijft. In deze context stelt de Raad verder vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal een convocaties bijbrengt. Wanneer verzoeker gevraagd wordt of hij een bewijs heeft van de bewering dat hij effectief veroordeeld is tot drie jaar cel stelt verzoeker dat de convocaties daarvan het bewijs is, waarbij het Commissariaat-generaal verzoeker erop wijst dat dat niet de veroordeling is maar de oproeping (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Wanneer de inhoud van de convocaties wordt overlopen, stelt verzoeker uitdrukkelijk dat hierop vermeldt wordt dat hij tot drie jaar cel veroordeeld is (stuk 3, p. 8). De Raad oordeelt dat voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, het redelijk is te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker zich derwijze vergist. De Raad merkt dienaangaande voorts op dat verzoeker – ondanks zijn stelling veroordeeld te zijn geweest – hiervan geen enkel bewijs bijbrengt. De Raad wijst er dienaangaande op dat indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, de asielzoeker deze bewijzen moet voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebreke daaraan kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. In casu is de Raad van mening dat het niet aannemelijk is dat verzoeker er wel in slaagt een convocaties voor te leggen die zijn vrouw op 4 februari 2010 heeft ontvangen (stuk 3, p. 8), maar dat hij geen enkel bewijs kan bijbrengen van een effectieve veroordeling. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde dat zijn advocaat tegen zijn broer gezegd heeft dat hij tot drie jaar cel veroordeeld is (stuk 3, p. 4) zodat er van kan uitgegaan worden dat een bewijs van deze veroordeling moet bestaan. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker evenmin een poging ondernomen heeft om dergelijk bewijs te bemachtigen. De Raad oordeelt derhalve dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondermijnt wordt door de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn veroordeling, dat hij een foutieve kennis heeft over de inhoud van de voorgelegde convocaties en dat hij geen enkel bewijs neerlegt van zijn veroordeling.

Na grondige lezing van het administratief dossier acht de Raad de door hem ontwikkelde motieven dermate determinerend dat hierdoor geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen inzake de door hem voorgehouden problemen omwille van de politiek getinte rivaliteit tussen twee clans.

Verzoekers kritiek in zijn verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan de door de Raad eigen ontwikkelde en in acht genomen motieven. Wat betreft verzoekers verwijzing naar een rapport van de Directie consulaire Zaken en Migratiebeleid, Asiel Hervestiging en Terugkeer van Nederland over de toestand in Armenië in 2010, wijst de Raad erop dat dergelijk rapport kan worden aangehaald en bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden relaas doch niet vermag de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Dit rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk

wordt bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft.

2.5. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen

2.5.1. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoeker enerzijds geen actuele vrees voor vervolging aantoont voor wat betreft zijn motief inzake zijn betrokkenheid als vertrouwenspersoon aan de verkiezingen en anderzijds zijn motief inzake de rivaliteit tussen de clans (A.) en (G.) ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen.

2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER